

КОЛЕДАРИ

Навѣнъ вали, вали много снѣгъ; затрупва широкото поле, нискитѣ кошари, кжщичкитѣ, плетищата и дърветата, клонитѣ на които сж натежали до толкова, че ще се счупятъ. Рѣката е замръзнала, скована, тукъ-тамъ само гарвани прелитатъ.

Но стаята е затоплена. Още отъ сутринята я почистиха, послаха по земята рогозки, окачиха по стенигѣ старитѣ портрети. Сжщински празникъ стана.

А Пешо на тоя день лежи; простуди се, закашля и легна. Вчера ужъ му по-добрѣ. Опита се да стане и — не успѣ. Вижда, върти се главата му и всичко наоколу — сждове, иконостасѣтъ. И пакъ легна. Домжчнѣ му, особено на тоя день, бѣдни вечеръ, да не стане.

Ето слагатъ трапезата, нареждатъ едно по друго на нея хлѣбъ, погачка, постни сърми. ошавъ, орѣхи, сушени сливи, Ахъ, колко ги обича. Често скришомъ отъ майка си, напълняше си джоба и хопъ — на улицата. Дори веднѣжъ за това го набиха.

Колко се моли и плака тогава:

— Нѣма, — казва, — мамо,

никога да правя...

— Ами, учи го тя, — само лошитѣ деца вършатъ това. Поискай и ще ти дамъ...

— Добре!

И се поправи, вече не смѣеше да ги пипне безъ да я попита.

А сега му предлагатъ всичко. Той клати съ глава и отказва.

— Защо, бе майка, хапни си.

— Не ща, не ми се яде.

— Малко, само да опиташъ, пъкъ може и да ти се прояде.

— Може, съгласява се той и отваря устата си.

И той се мжчи да дѣвче сушената слива, която сложиха въ устата му. Но вижда се, че не може, изплюва я.

— Опитай пакъ.

— Гори ми, не искамъ.

— Тогава орѣхи или отъ погачката...

— Не! — и пакъ клати глава.

Бащата закади съ тамянъ, обиколи стаята, по жглитѣ, обора — навсѣкжде. И нѣщо бѣбри — молитвата навѣрно. Въ